

НАРЯДЪ И УПЖТВАНІЯ

отъ

УЧИТЕЛЯ

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло
Братство, при срѣщата имъ въ гр. Търново,
прѣзъ лѣтото 1925 година.

Недѣля.
5 ч. с.

23 августъ, 1925 г.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Богъ е Любовь.
3. Пътътъ на живота.
4. Духътъ Божий.
5. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
6. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: Богъ е Любовь. Богъ е Животъ. Богъ е Свѣтина.

Господи, дарувай ни Твоя Духъ.

Днесъ за четиво ще имате: 5 глава Ефесяномъ; 6 глава отъ Евангелието на Иоана; 5 глава отъ Евангелието на Матей и цѣлата 20 бесѣда: „Сега скръбъ ще имате“.

Ще се учите да размишлявате. Едно отъ качества на ученика е да има дисциплиниранъ умъ. Всички съвременни хора страдатъ отъ силата на своя умъ. Тѣхниятъ умъ мяза на единъ неопитоменъ конь. Въ ума има много разнообразни сили, които трѣбва да се възпитатъ, да се турятъ на работа. Това е една отъ великитѣ задачи на всѣки ученикъ. Цѣлата съвременна култура е култура за упражнение, за възпитание на човѣшкия умъ. При туй възпитание, ако човѣкъ нѣма знания, никакъвъ успѣхъ не може да се постигне, тъй както, ако дърводѣлецътъ не знае какъ да владѣе своето сѣчиво,

невъзможно му е да направи нѣкакво издѣ-
лие — всичко ще осакати. Така е и съ чо-
вѣшкия умъ. Въ това отношение, всѣка дума
е само единъ ударъ върху човѣшкия умъ.
Когато единъ майсторъ знае какъ да удря,
всѣки ударъ отива на мѣстото си, а когато
не знае какъ да удря, той само руши. Това
не произтича отъ зла воля, но отъ незнание.

7. Гимнастически упражнения. (минало-
годишнитѣ).

Понеделникъ
5 ч с.

24 августъ.

Утринна молитва

1. Отче нашъ
2. Благославяй, душе моя, Господа!
3. Плодоветъ на Духа.
4. Молитвата на Духа — на Царството.
5. Добрата молитва

Лозинка за прѣзъ деня. Само Истината води къмъ живота.

Днесъ за четиво ще имате: 12 гл. отъ Матей; 14 гл. отъ Лука; 10 гл. отъ Йоана; 5 гл. отъ Посланието къ Галатяномъ и 21 бесѣда: „Моето Царство“.

Ще ви дамъ едно малко разяснение за Истината.

Само съ нагласена цигулка и съ нагласена китара може да се свири. Всѣки инструментъ трѣбва да е нагласенъ, за да свири. Само нагласената цигулка и нагласената китара води къмъ музиката. Това значи Истина. Тѣй както е поставена Истината, животътъ, това е най-приятната пѣсень, която можемъ да слушаме. Слѣдователно, при всѣко нагласяване, човѣкъ придобива Истината. Всѣко нагласяване е Истина. Не че самото нагласяване е Истина, но само по закона на Истината се нагласяватъ нѣщата, т. е. Истината ги нагласява. Нагласяването дава условия да се прояви музиката.

И тъй, ще знаете. Безъ сърце нѣма животъ. Безъ умъ нѣма мисль. Животътъ извиква сърцето; мисълта извиква ума; Любовта събужда душата отъ дълбокия сънь, а Духътъ възкръсява силата на живота.

Едно обяснение върху Духа. Духътъ, това е най-възвишеното, най-разумното у човѣка. То съединява нишките на живота, а тия нишки, сами по себе си, носятъ сила. По този законъ само еднороднитѣ нишки даватъ сила. Силата, това е пжть въ живота природа, чрѣзъ който пжть идватъ всичкитѣ Божии блага

6. Гимнастически упражнения

Вторникъ
5 ч. с.

25 августъ.

Утринна молитва.

Ще ви направя една бѣлѣжка. Когато четете „Добрата молитва“, най-първо ще поемете дълбоко въздухъ така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могатъ — поне на двѣ-три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи. Когато се молимъ, грѣбва да имаме присѣствие на духа, да бждемъ много тихи, да владаме ума си. Ние трѣбва да бждемъ тихи и разположени, за да бжде и умътъ ни съсрѣдоточенъ: въ всѣка дума да се влага смисълъ. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращатъ навънъ, за да се привлѣче Божията сила, та Духътъ да работи повече. Тогава всички ще приематъ тази мекота, тази радостъ, която търсятъ. Да прочетемъ една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега, всички ще поемете дълбоко въздухъ и ще се концентрирате, като че нѣмате никакви връзки съ земния животъ. Земниятъ животъ е една раница, която не е толкова важна. Въ дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бждете като новородени. Слѣдъ молитвата може да турите по една, двѣ, три, десетъ раници на гърба

си, това вече зависи отъ васъ, но въ врѣме на молитвата — никакви раници. Ще бждете тъй будни, тъй свободни, като че живѣте на небето. Какво ще стане утрѣ, това не е важно, то не ни интересува. Днешниятъ день е Божи день. Този день именно ни интересува, за да можемъ да добиемъ едно Божие благо. Днешниятъ день трѣбва да се отличава съ едно благо, което Богъ ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всѣки за себе си. Като прочетете първото изречение: „Господи Боже нашъ“, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздухъ и ще продължите молитвата. Дѣто се спрете, отново ще поемете дълбоко въздухъ и пакъ ще продължите нататкъ.

И тъй, по новия начинъ, чрѣзъ дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Нѣма да бързате.

1. Добрата молитва.
2. Благославяй, душе моя, Господа!
3. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
4. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: „Най-послѣ, братя мои, укрѣпвайте се въ Господа и въ силата на Неговото могъщество“. (Ефесяномъ 6 гл. 10 стихъ.)

Днесъ за четиво ще имате: 14 глава отъ Матей; 9 глава отъ Марка; 15 глава отъ Лука; 14 глава отъ Иоана. Да се прочете и 22 бесѣда: „И заповѣда на слънцето да грѣе“.

Любовта е най-високият върхъ въ свѣта.

Мждростта е най-великата сила въ живота.

Истината съдържа най-красивия животъ въ себе си.

Който не се е качилъ на най-високия върхъ, може ли да знае нѣщо за Любовта? Кой кждѣто се е качилъ, това знае.

Който не е опиталъ силата на Мждростта, може ли да знае, какво нѣщо е тя?

Който не е възприелъ Истината въ себе си, може ли да опита красивия животъ? Задавайте си въпроса, безъ да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, трѣбва да кажете: ще се кача на върха! Туй, обаче, не е отговоръ, защото „качването“ подразбира единъ вжтрѣшенъ процесъ.

Какъ ще отговорите на втория въпросъ? Ще кажете: започвамъ да изпитвамъ вече тази сила. Ще отговаряте въ положителенъ смисълъ. Отговорътъ на първия въпросъ: — „ще се кача на върха“ — нека ви бжде като моделъ. По този образецъ ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава азъ ви задавамъ въпроса: мога ли да бжда добъръ? Какъ ще отговорите? Вие ще кажете: мога. Този отговоръ не е правиленъ. Ще отговорите: коренитъ на моя животъ сж добри, и азъ съмъ добъръ. Подъ „коренитъ“ подразбирамъ Божественото. Само отъ Божественото излиза добрината. На въпроса „мога ли

да бжда богатъ“, отговорътъ е: като събера всичкитъ пари отъ земята, мога да бжда богатъ. Или, като събера всичкото злато, ще бжда богатъ. Питамъ тогава: може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по единъ начинъ. Всичкото злато е разпръснато въ човѣшката кръвъ. Всичкото злато пъкъ, което се намира заровено въ земята, е съединено съ човѣшката кръвъ. Тамъ то е въ разтворъ. Каго обикнешъ всички тѣ хора, ти ще имашъ всичкото злато, ти ще бждешъ богатъ.

На въпроса „мога ли азъ да бжда силенъ“, отговарямъ: всичката сила е въ Бога. Азъ и Богъ едно сме. На въпроса „мога ли да имамъ най-красивия животъ“, отговарямъ: живиятъ всѣкога има Истината въ себе си. Всички хора, които нѣматъ Истината, сж мъртви — мъртви въ грѣховетъ си. Живи хора сж само тия, които иматъ Истината. Животътъ, значи, носи Истината въ себе си. Безъ Истината нѣма животъ.

5. Гимнастически упражнения.

Срѣда.
5 ч. с.

26 августъ.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Духътъ Божий.
3. Пътътъ на живота.
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Молитва на Духа — на Царството.
6. Богъ е Любовь.
7. Плодоветъ на Духа.
8. Въ начало бѣ Слово.
9. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: „Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ“. Съвършенството на Любовта ще бжде смисълътъ на моя животъ. Съвършената Любовь изпжда всѣки страхъ отъ душата и внася миръ и веселие въ Духа. „Никой нѣма по-голѣма Любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитъ си“. Когато Любовта прониква въ сърцето ви, скръбта се прѣвръща на радостъ. Който побѣжда, ще наслѣди всичко. Побѣда, добита чрѣзъ Истината, е придобивка велика.

Днесъ за четиво ще имате: 16 глава отъ Матей; 3 глава отъ Марка; 20 глава отъ Лука; 7 глава отъ Иоана; 12 глава отъ Послание къ Римляномъ; 5 глава отъ I-во Послание къ Коринтяномъ; 4 глава II-ро Посла-

ние къ Коринтяномъ; 2 глава 1-во Петрово Послание; 75 Псагомъ.

Сега ще ви дамъ едно важно правило: Като се събудите сутринъ, прѣди да се измиете, направете едно добро дѣло. Извикай най-доброто чувство отъ сърцето си и кажи му първата дума на любовта! Извикай най-красивата мисль отъ ума си и покажи ѝ най-хубавата свѣтлина!

Това като сторите, ще произнесете слѣдната свещена формула: Милостиви, Святи и Благослови Господи, изяви ми Свѣтлината на Твоето лице, да сторя Твоята воля. Едно отъ правилата при изговарянето на тази формула е да бждете много положителни и да имате дѣтински духъ. Нѣкой може да каже „многомилостиви“ вмѣсто „милостиви“. Не, нѣма по-силни думи отъ „Милостиви, Святи и Благослови Господи“. Когато произнасяте тия думи, Господъ ще ви слуша. Милостъта е качество на Бога. Всѣки, който призовава Бога въ Неговата Милостъ, Той му се изявява. И всѣки, който Го призовава въ Неговата Свѣтлина, Той пакъ му се изявява. Свѣтлината е Неговата святостъ. Святостъта Божия носи свѣтлина. Само святиятъ човѣкъ може да има знание. Чистиятъ човѣкъ може да има знание. Само чистиятъ човѣкъ може да бжде святъ. Чистота и святостъ вървятъ заедно. Чистотата, — това е най-красивото чувство. Вие нѣкой път се плашите отъ чистотата и святостъта,

но тѣ сж най-красивата дреха, съ която душата може да се облѣче. Като се произнесатъ думитѣ чистота и святость, нѣкой пжтъ ви е страхъ, вие почвате да треперите. Че кой отъ васъ би се отказалъ отъ тази хубава дреха? Кой отъ васъ може да се облѣче съ по-хубава дреха отъ тази? Чистота и святость — това е най-красивата дреха, съ която човѣкъ може нѣкога да се облѣче. И всѣки отъ васъ трѣбва да я желае. У нѣкои отъ васъ се е вмъкнала мисълта, че като станатъ чисти и святи, хората ще ги избѣгватъ. Това не е вѣрно. Тогава именно ще се привличатъ хората отъ васъ. Чистотата и святостта, това сж качества, които привличатъ тѣ сж качества, които даватъ благородство на душата. Душата се разширява и става привлѣкателна, нѣжна, блага, разумна. И онзи човѣкъ, който носи чистотата и святостта, той е великъ човѣкъ въ всѣко отношение. Той и въ малкитѣ нѣща е великъ, и въ голѣмитѣ нѣща е великъ.

Та ще се стараете, когато ви говоря за чистота и святость, сърцето ви да трепне, да се зарадвате, а не да се стѣснявате. Да добиете чистотата, това е най-лесното нѣщо. Най-естественото нѣщо е да бѣде човѣкъ чистъ! Че това е тѣй, ще ви го прѣдставя картинно. Ако ви сложатъ ястие, не искате ли хлѣба ви да е чистъ? Не искате ли паницата ви да е чиста? Не искате ли кърпата ви да е чиста? Ако ви дадатъ една кърпичка

за носъ, не искате ли и тя да бжде чиста? Ако тръгнете вечерно врѣме на пжть, не искате ли най-силната свѣтлина да ви показва пжтя? Слѣдователно, колкото свѣтлината е по-ярка, толкова по-голѣма радостъ ще ви допринесе.

Сега, знаете ли защо по нѣкой пжть дие изгубвате любовта си? Наблюдавайте цвѣтята и ще намѣрите отговоръ на това нѣщо. Когато нѣкой цвѣтъ цъвне, случва се отгорѣ му да има нѣколко листа, които го засѣнчватъ, тъй че слънчевата свѣтлина не може да го огрѣва. Когато цъввашъ, гледай да нѣма листа отгорѣ ти, за да можешъ направо да възприемашъ свѣтлината. Цъвни надъ листата отгорѣ! Листата нека останатъ настрана. Не ви трѣбватъ никакви листа отгорѣ. Ще гледате да цъвнете надъ листата. И тамъ, като цвѣтъ, разтворете душата си. Това е едно състояние, което всѣки човѣкъ трѣбва да има. Сега, кои сж тѣзи листа? Ти цъвнешъ, но имашъ нѣкакъвъ споръ съ нѣкой твой братъ, или съ нѣкоя сестра. Тѣ сж листата, които сж се качили отгорѣ ти. Надъ тѣхъ цъвни, за да приемешъ Любовта, която ще ти даде смисълъ въ живота. Тѣзи листа сж хубави, но отдолу да бждатъ, а не отгорѣ ти. Че имашъ споръ съ тѣхъ, това нищо не значи, но всичко да е на мѣсто. Не спирай Любовта, която трѣбва да влѣзе въ душата ти! Листата нека стоятъ отстрана, само за сѣнка, тамъ тѣ сж на мѣстото си,

Какво ще кажешъ на тия двамата братъ и сестра, съ които имашъ споръ? Ще имъ се молишъ ли да ти отворятъ малко пжтъ? Какво ще имъ кажешъ? Нѣма да имъ се молишъ, нѣма да имъ казвашъ нищо, а ще продължишъ дръжката си нагорѣ. Ще се промъкнешъ прѣзъ нѣкоя дупка, ще се издигнешъ нагорѣ и тамъ, подъ прямитѣ слънчеви лъчи, ще се разцѣвтишъ. Вие често казвате: какво ще стане съ свѣта? Всичко, което става въ свѣта, да ви не смущава. Дошълъ нѣкой братъ и ви казалъ нѣкоя горчива дума — и това да ви не смущава. Вие сте чудни! Какво лошо има въ това, че нѣкой ви казалъ нѣкоя горчива дума? Когато страдате отъ треска, и лѣкарътъ дойде, сладки хапове ли ви дава, или горчиви? Хининъ ви дава, горчивъ хапъ. Вие му благодарите за този горчивъ хапъ, защото той ви лѣкува съ него. Сжщото нѣщо е и по отношение обидата отъ този вашъ братъ. Вие имате духовна треска, този братъ ви е далъ единъ горчивъ хапъ — хапнете го, и треската ви ще прѣмине. Пъкъ ако нѣмате треска, турете този хапъ въ джеба си и намѣрете другъ нѣкой вашъ братъ, който има треска и му го дайте. Да си давате единъ на другъ горчиви хапове, на това поне сте майстори. Азъ ви похвалявамъ, вие имате доброто желание да се поправяте, само че хаповетѣ ви сж много голѣми, та не можете лесно да ги прѣглъщате. Рициновитѣ хапове, които взимате,

трѣбва да сж малки, за да прѣминатъ лесно прѣзъ гърлото ви. Така сжщо трѣбва да сж малки и горчивитѣ хапове, които взаимно си размѣняте. Ако сж голѣми, не можете да ги прѣглѣщате. Както и да е, но този хапъ все трѣбва да се даде. Питамя ви: ако имате киръ, можете ли да не вземете вода и да не се изтъркате? Калъ, киръ имате отгорѣ, затвърдѣла е тази киръ, трѣбва да я изтъркате. Ще сипете вода, ще изтъркате киръта, и работата ще се свърши. Ще има стържене, разбира се, но то е масажирание. Умниятъ човѣкъ на всичкитѣ нѣща трѣбва да гледа разумно. Има нѣща, за които нѣма защо да се тревожишъ. Разтревожишъ ли се, спри се за малко, размисли, какъ да използувашъ тази тревога. Тревоженето не е лошо нѣщо. Дѣтетото ти се разплакало, ти се тревожишъ. Ами че кое е по-хубаво: да умре дѣтетото ти, или да плаче, а ти да се разтревожишъ малко? Ако Господъ те попита: какво искашъ, — дѣтетото ти да подскача малко въ кжщи, да поплаче, и ти да се разтревожишъ, или тъй да го умиря, че никога повече да не плаче? Кое отъ двѣтѣ ще изберете? Първото положение е по-хубаво, нали?

Добрѣ, ще ви дамъ другъ примѣръ. Вие пжтувате съ единъ братъ, който е много сприхавъ, говори, плеши навсѣкждѣ и за всичко, но като му турите на гърба нѣщо — носи. Имате и другъ братъ, който е сдържанъ, не плеши, привидно е като светия, но

дадете ли му нѣщо на гърба — нищо не носи. Да, но по пѣтя все ще трѣбва да се носи нѣщо! Кого ще изберете: светията ли, който нищо не носи, или онзи, който плещи, но всичко може да носи? Това сж крайности, разбира се, но крайности, които се срѣщатъ въ живота. Какво ще правишъ? Господъ ти е опрѣдѣлилъ да вървишъ съ този, който плещи, но и който може да носи. Ти ще държишъ въ ума си товара, който човѣка носи, а на другото не обръщай никакво внимание. Ще си кажешъ: този братъ е много добъръ. Той говори, но и товаръ носи на гърба си. Това е истинската философия на живота. Само по този практически начинъ вие ще можете да трансформирате енергиитѣ отъ едно състояние въ друго. Има и други, по-скжпи, начини за разглеждане на нѣщата, но този начинъ е най-добъръ. Вие сега ще седнете, ще се молите: „Господи, моля ти се, сними тоя товаръ отъ сърцето ми“. Че се молишъ на Бога, това е много добръ, но Господъ ти казва: „Слушай, твоята каса е много пълна, пораздай малко огъ паритѣ си!“ Ти казвашъ: Господи, не зная кой е бѣденъ. Проводи Ти нѣкой при мене! Господъ ти изпрати нѣкой бѣденъ, но ти го погледнешъ, казвашъ: ги не си огъ тѣхъ. Какво прави наипослѣ Господъ? Изпраша ти нѣколко души разбойници, оберахъ ти цѣлата каса, ти избѣгашъ и казвашъ: обреха ме! По-прѣди казваше: азъ не мога да дамъ. Не можешъ да

дадешъ, но когато дойде неприятелътъ, оставяшъ касата и бѣгашъ. Питамъ: ако можешъ на неприятелитъ да дадешъ всичко, защо на приятелитъ си да не можешъ да дадешъ нищо? Туй е до разбирането на нѣщата. Щомъ дойде Божественото въ васъ, всички вие, които искате да имате Божието благословение, трѣбва да дадете всичко доброволно. Ще кажете: отъ дѣ да зная, дали Господъ ми казва да дамъ, или нѣкой дяволъ. Дяволътъ винаги казва: „Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко е само за тебъ“. Щомъ дойде Господъ, Той казва: „Отвори кесията си и, каквото имашъ вътрѣ, давай!“ Божественото не може да се свърши. То е като нѣкой изворъ — постоянно извира, извира и не се свършва. Ти давашъ и никога не се свършва, все тече. Ти давай, и то ще си тече. Е, ще те е страхъ ли като давашъ отъ Божията вода, че ще се свърши? Нѣма да се страхувашъ, защото тази вода никога нѣма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиитъ блага сж велики и неизчерпаеми. Казвате: ако давамъ тъй много, все ще дойде день, когато водата ще се свърши. Ти не разбирашъ Божиитъ закони. Щомъ се страхувашъ, това показва, че дяволътъ е влѣзълъ вътрѣ и е турилъ печата си, затворилъ е крана. Дяволътъ седналъ отгорѣ на крана, а ти казвашъ: нищо не давамъ! Но недоволенъ си. Отвори сърцето си! Отвори чучура си, развърти крана, давай, давай, всѣки день

давай! Пъкъ като се уморишъ, повикай единъ братъ, и той да дава. Кажй му: братко, давай сега ти. Послѣ повикай втори, трети, четвърти, пети, десети — като се наредятъ стотина души и все даватъ, другитѣ ще кажатъ: този човѣкъ е много богатъ, всѣкога дава. Давайте, не се страхувайте! Защо ще се смушавате?

(Запитватъ: когаго нѣкой ти каже да пазишъ нѣщо въ тайна, Господъ ли ти казва, или дяволътъ?) Кога се пази тайна? — Когато искашъ да кажешъ нѣщо лошо, пази тайна. Божиитѣ работи сж всѣкога явни. Когато Богъ направи небето, скри ли Той работитѣ си? — Не, изяви ги. Свѣтлината всичко изявява, а тъмнината всичко пази въ тайна. Тъмнината е за онѣзи, които не сж готови. Когато нѣкой човѣкъ прѣслѣдва нѣкого, ти имашъ право да затворишъ свѣтлината си, за да не могатъ да го прѣслѣдватъ. Пъкъ като отива нѣкой човѣкъ да прави добро, дай му най-голѣмата свѣтлина. Това е практическо правило.

Прѣзъ тази година ще приложите и още едно правило. Щомъ станешъ сутринъ и се лѣнишъ да направишъ едно добро, ще си наложишъ глоба, ще платишъ 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземешъ тѣзи пари, ще ги туришъ въ специална за тази цѣль каса и ще си запишешъ: за неизпълнение на едикакво си, азъ се глобявамъ. Всѣки огъ васъ ще си има една такава каса за глоба, и ще

видите, колко деня прѣзъ годината ще се глобите. Може да кажете: за какво ще се употрѣбятъ тия пари? — Ще имъ намѣрите мѣсто. Хайде да видимъ колко лева ще до-несете идущата година. Когато почнешъ да глобявашъ дявола, той става уменъ. Като станешъ сутринъ и не направишъ туй добро дѣло, веднага ще си наложишъ глобата, нѣма да седнешъ да мислишъ, колко да туришъ. Колкото ти дойде на ума: 20 лева имашъ, 20 лева ще туришъ; 100 лева имашъ, 100 лева ще туришъ. И нѣма да мислишъ, отъ дѣ ще ги намѣришъ. Като се глобишъ 4—5 дена и платишъ 100-ина лева, ще почнешъ да се замисляшъ. Така правятъ и най-възвишенитѣ духове. Когато единъ възвишенъ духъ направи една погрѣшка, знаете ли какво прави? — Той рѣшава да слѣзе на земята, да се вътлоти и цѣлъ животъ да прѣкара на земята, за да поправи грѣшката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрѣшка, която не е въ съгласие съ Божия законъ, за да въдвори тази нарушена хармония, той се лишава отъ благата, които има горѣ. Та виждате ли, какъвъ примѣръ на доброволно самопожертвуване има въ тия духове? Ако въ всинца ви има тия благородни пориви на човѣшката душа, ако всинца се стремите къмъ онзи великъ, съзнателенъ животъ, тогава животътъ ви щѣше да бжде красивъ.

Сега, при изпълнение на дадената задача, ще спазвате единъ законъ. Той е слѣдниятъ: прави добро най-първо на този, когото обичашъ. Сутринъ, като станешъ, направи добро на този, когото обичашъ, защото къмъ него ти имашъ естествено разположение. Направишъ ли на него доброто, ти ще можешъ да го направишъ и на този, когото не обичашъ.

Тази каса ние ще я наречемъ „каса на доброто“. Всички пари, които ще се събератъ отъ глобата за добритѣ дѣла, отъ тѣхъ ще се плащатъ билетитѣ на бѣднитѣ брѣтя, които искатъ да дойдатъ тукъ, а нѣматъ пари. Ние ще кажемъ: нека дойдатъ и тѣ, ние ще имъ платимъ билетитѣ отъ касата на добродѣтелитѣ. Щомъ не знаете, какъ да правите добро, ще внасяте глобитѣ си въ тази каса на добродѣтелитѣ. Тѣзи пари ще се използватъ за такива случаи. Азъ бихъ желалъ да правите повече погрѣшки. Тѣй, поне по двѣ-три погрѣшки въ седмицата. И когато направите нѣкоя погрѣшка, да ви е приятно, да се зарадвате, че туряте нѣщо въ касата на добродѣтелитѣ, а не да се туюкате прѣзъ цѣлия день: отидоха 20-тѣ лева!

10. Гимнастически упражнения.

Четвъртъкъ
5 ч. с.

27 августъ.

Утринна молитва.

1. Добрага молитва (тайно, съ вдишване)
2. Пътът на живота.
3. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
4. Молитвата на избранитъ.
5. Молитвата на Духа — на Царството.
6. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: „Царството Божие не е въ слово, но въ сила“. (1-во Послание къ Коринтяномъ, 4 гл., 20 ст.)

Чрѣзъ Неговия Духъ да се утвърдите крѣпко въ вътрѣшния човѣкъ.

Днесъ за четиво ще имате: 4 гл. отъ Матей; 1 гл. отъ Лука; 7 гл. отъ Марка; 2 гл. отъ Иоана. Да се прочете 23-та бесѣда: „Да се не смуцава сърцето ви“!

Ще ви дамъ едно правило: Пази ума си чрѣзъ свѣтлината, душата си — чрѣзъ топлината, а тѣлото си — чрѣзъ чистотата!

Когато свѣтлината почне да се обръща въ тъмнина, топлината — въ студенина и чистотата — въ нечистота, страданията идватъ. Има единъ законъ, едно съотвѣтствие между свѣтлината и топлината. Щомъ свѣтлината се намали, топлината се увеличава. Щомъ топлината се намалява, чистотата се увеличава. Въ живота изобщо, когато чо-

вѣкъ прилага на сърцето си по-голъма топлина, отколкото му трѣбва, умътъ всѣкога се спѣва. Или, съ други думи, казвамъ: когато чувствата ставатъ по-горещи, отколкото трѣбва, умътъ винаги се спѣва. Сърцето ти трѣбва да бжде топло, но не горещо. Законъ е, че чистотата е изразъ на съвършения животъ. Само съвършениятъ животъ може да бжде чистъ. Чистотата е външната страна въ изявленията на живота. Само съвършениятъ животъ дава чистотата. Само съвършената Любовь дава топлината. Само Духътъ носи пълната свѣтлина.

И тъй, тамъ дѣто се забѣлѣзва извѣстна нечистота, значи животътъ не е съвършенъ. Слѣдователно, този животъ трѣбва да прогресира, да се развива. Това е диагнозата. И тамъ, дѣто има повече горещина, отколкото топлина, тамъ любовта не е съвършена — нищо повече. Азъ ще ви задамъ единъ въпросъ: кого човѣкъ обича въ свѣта най-много? — Себе си. По-възлюбенъ отъ себе си нѣма. Отъ тукъ произтичатъ всички спорове. Щомъ нѣкой обиди нашето „себе“, всичката любовъ се разваля. И право е. Не е лошо човѣкъ да обича себе си, но не разбирайте туй обикновеното „себе“, което се проявява въ васъ. Въ човѣка има едно възвишено „себе“. То е Божественото въ него. Защо Господъ даде на човѣка само единъ умъ? Защо не му даде два, три ума, да работи повече? — Като турятъ два ума

у човѣка, тѣ развалятъ работитѣ. Законътъ е, че едното е най-силно въ свѣта.

Сега, ще ви задамъ другъ въпросъ. Когато вие искате да ви обича нѣкой, той ли трѣбва да дойде при васъ, или вие трѣбва да отидете при него? Какъ мислите? Защо този, който ви обича, не може да дойде при васъ? — Този, който обича, е толкова голѣмъ, че никждѣ не може да се събере. Той е най-голѣмиятъ, затова ти ще идешъ при него. Вие не си съставяйте криви понятия за нѣщата. Човѣкъ, за да люби, трѣбва да бжде най-голѣмъ, най-силенъ отъ всички. Само голѣмиятъ може да люби. Малкиятъ може само да ходи съ шишенцето си и да взима отъ тукъ-отъ тамъ на заемъ. Ето защо, голѣмиятъ не може да дойде при тебъ. Има нѣщо, обаче, което може да излѣзе отъ голѣмия и да дойде при тебъ. То е неговата свѣтлина и топлина. Е, сега вие можете ли да любите? Не можете, защото не сте голѣми. Когато ние казваме, че трѣбва да обичаме, подразбирамъ, че трѣбва да отидемъ при голѣмото и отъ него да си напълнимъ шишенцата. Голѣмото е, което ще даде нѣщо въ шишенцата на по-малкитѣ. Ние, по-малкитѣ, ще отидемъ съ нашитѣ шишенца при голѣмото и то ще ни сипне. Това, което сме взели въ шишенцата, ние наричаме нашата любовъ. Въ сжщностъ, то е любовта на голѣмото. Че това е така, ние го виждаме отъ слѣдния фактъ. Нѣкой казва: като

бѣхъ младъ, сърцето ми бѣше топло, но сега, като остарѣхъ, нѣмамъ вече тази топлина. Какво означава това? — Отишълъ на млади години съ шишенцето си при голѣмото, напълнилъ го, а сега на стари години го изпразнилъ. Е, какво да правя? — Ще напълнишъ отново шишенцето си. Тѣй щото, човѣкъ по този начинъ може да се подмладява, да става младъ, колкото пжти иска. Туй сж учили старитѣ алхимици — подмладяване на човѣка. Но понеже мързелътъ въ човѣка днесъ е толкова голѣмъ, нѣщо характерно за него, той казва: азъ ходихъ съ шишенцето си веднѣжъ, повече нѣма какво да ходя по този каменистъ пжтъ, не ми се върви вече. Азъ остарѣхъ, не ми се ходи повече, не е за мене този върхъ. На млади години играхъ на хорото, тропяхъ, но сега вече не ми се иска. Какво означава тропането? — Тропането е ходене, отиване къмъ извора. То е сжщиятъ законъ.

И тѣй, помнете правилото: свѣтлина за ума, топлина за душата, а чистота за тѣлото. Спазвате ли това правило, нѣма да грѣшите. Тѣлото си дръжете винаги чисто! Не нарушавайте топлината на душата си! Не барайте фитила на вашия умъ, тѣй както не трѣбва да бутате ключа на електрическитѣ лампи; оставете го да свѣти, не го бутайте! Почнете ли да го бутате, свѣтлината ще се изгуби. Почнете ли да пипате фитила, свѣтлината ще изчезне. Послѣ, не човъркайте

постоянно душата си да става по-топла! Не, като запалишъ този огънь, не го бутай повече. Пъкъ и тѣлото си не търкайте много, понеже ще се ожулите; оставете го да се очисти само. Сипи на тѣлото си една кана вода и не го пипай съ ржката си. Една кофа на главата си, една кофа на тѣлото си, и всичко това е достатъчно. Това нѣщо може да се види противорѣчиво за вашия умъ, но то е много вѣрно, тъй е въ живота. Въ здравия човѣкъ постоянно става изтичане на електричество и магнетизъмъ, става едно трептение. Когато туй трептение е нормално, отъ поритѣ на тѣлото излизатъ струи, които изхвърлятъ всичката киръ навънъ. Такъвъ човѣкъ е праведень, затова на праведнитѣ хора тѣлото е чисто, у тѣхъ става постоянно изчистване, постоянно изхвърляне отвжтрѣ навънъ. Не е водата, която ги чисти. Трептението въ тѣхъ ги чисти, и по този начинъ не става никакво задрѣстване въ поритѣ на тѣлото имъ. Само така хората могатъ да бждатъ здрави. Водата, която употребяваме за мисне, е само едно разхлаждане. Тя ни разхлажда тъй, както шофьоритѣ, които каратъ автомобилитѣ, сипватъ на мотора отгорѣ по малко вода, да не става сгорещяване. Затова именно трѣбва да пазимъ тѣлото, ума и сърцето си. Когато умътъ и сърцето работятъ нормално, тѣлото всѣкога е чисто. Щомъ се наруши равновѣсието между ума и сърцето, тѣлото

става нечисто. Тогава идватъ въшките, бълхите, дървениците и т. н. Когато човѣкъ е чистъ и здравъ никакви дървеници не може да има. Защо? Защото като дойдатъ дървениците, тия течения ги изгонватъ. Хапятъ ли те дървеници, не си чистъ; хапятъ ли те бълхи, не си чистъ; хапятъ ли те въшки, не си чистъ. Значи, намѣришъ ли си въшки, ще знаешъ, че не си чистъ, не си здравъ. Намѣришъ ли си въшки, ще знаешъ, че топлината ти не е такава, каквато трѣбва. Хапятъ ли те въшки, ще знаешъ, че свѣтлината ти не е такава, каквато трѣбва. Това е една вѣрна диагноза. Какво трѣбва да направишъ? Ще туришъ въ себе си мисълта да се очистишъ. Избѣгатъ ли въшките отъ тебе, ще се зарадвашъ, че имашъ чистота. Може да направишъ единъ опитъ. Отидешъ нѣкъдѣ, където има много бълхи, и те нападнатъ. Не ги търси изъ дрехите си, но концентрирай мисълта си къмъ тѣхъ и ги изгони. Кажи имъ: я си излѣзте навънъ! Когато тѣ излѣзатъ, вие сте чисти. Човѣкъ усилюва своя умъ въ тия малки нѣща. Дървениците, това сж форми, въ които живѣятъ нечисти, долни духове. Съ силна мисълъ, съ молитви тѣ могатъ да се изгонятъ. Нали казватъ, че дяволътъ бѣгалъ отъ таманъ. Туй е вѣрно. Запримѣръ, когато нѣкой момъкъ залюби нѣкоя мома и я прѣслѣдва, едно правило ще пазите: тя да започне да се моли на Бога, да стане чиста, и като стане чиста, момъкътъ ще

офейка. Само така ще познае, тя, доколкото е силна любовта му. Той ще си каже: тя е много набожна, нѣма да я закачамъ. Докато не е набожна, обича я; щомъ стане набожна, не я обича. Какво означава това? Той казва: тя е светица вече, не ми трѣбва. Значи, отъ това може да познаете, че тази любовъ е врѣменна. Това азъ наричамъ хранене, което може да задоволи човѣка само за извѣстно врѣме. Така се хранятъ онѣзи, които посѣщаватъ кръчмата. Взематъ малко закуска отъ краставици, пиперецъ, глѣтнатъ му една ракия отгорѣ, послѣ пакъ една краставица и т. н. Не, това не е храна. Човѣкъ съ кисели краставици не се храни. Съ това животътъ не може да се поддържа, това е само една залъгалка. Значи, ако вашитѣ чувства сж отъ такъвъ характеръ, да се задоволяватъ съ една чашка ракийца, съ една-две краставици, това само кръчмаритѣ могатъ да го измислятъ. Съ такава храна животътъ не може да се поддържа. За сжщинския животъ се изисква малко хлѣбецъ, хубава гостиница, че като си хапнешъ, да си доволенъ. Отъ такава храна човѣкъ придобива сила. Туй сж нормалнитѣ чувства на човѣка.

Та когато говоря за чувствата, у васъ трѣбва да изпжкватъ хубави образи. Едно чувство, което не се храни съ добра, съ чиста храна, не може и да се проявява напълно. Ти ще си кажешъ: азъ нѣма да слушамъ кръчмаря, да се храня съ малко краставички

и малко ракийка. И ние имаме същите правила, като на кръчмаря. Дойде ни нѣкой на гости, даваме му малко сладко, послѣ една чашка кафе, залъгваме го. Това е малко нѣщо по-благородно отъ постѣпката на кръчмаря. Дойде ли ти гостъ, сложи му богата трапеза. Азъ съмъ си турилъ за въ бждеще слѣдното правило: който ми дойде на гости, нѣма сладко, нѣма кафе, но ще туря на една табличка малко хлѣбъ, солъ и малко чубрица. Пъкъ ако му поднесе сладко, ще му прѣдложа цѣлата купа и ще му кажа: хапни си хлѣбъ съ сладко, тури си колкото лъжици искашъ! Тѣй мисля да направя за въ бждеще. Мнозина ще кажатъ: дѣще му отиде краятъ? — Краятъ му ще бжде много добъръ. Краятъ му е добъръ, но ние сме дребнави, та всичко излиза съ лошъ край. Колкото повече даваме, толкова по-добъръ е краятъ. Сега всичко е въ страха. Ние се страхуваме и казваме: колкото по-малко ядемъ, толкова по-добрѣ. Не, не е въ многото ядене, не е и въ малкото ядене. Нѣкои казватъ: да не ядемъ много. Защо да не ядемъ много? Други казватъ: де не ядемъ малко. Защо да не ядемъ малко? Всѣко нѣщо трѣбва да се обуславя разумно. Ще ядешъ толкова, колкото свѣтлината, топлината и чистотата позволяватъ. Това е правило. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствуващъ на ума си. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствуващъ на сърцето си. Ще ядешъ така, че да не прѣ-

пятствувашъ на тѣлото си. Това сж правилѧ, които можете да приложите въ ежедневиия си животъ. Нѣкой казва: че то е така и съ насъ. Да, така е, но вие прилагате все старитѣ правила. Вие отправяте все милъ погледъ на очитѣ. Знаете ли кой е милиятъ погледъ? Ако азъ дамъ милъ погледъ на тлъстата кокошчица, той не е много милъ. Но като попипамъ малко нѣкоя кокошчица и я намѣря малко слабичка, ще ѝ кажа: на тебе милъ погледъ! Милиятъ погледъ е за слабата кокошчица, за онзи конь, на когото краката се прѣпликатъ. А защо му е милъ погледъ на онзи конь, който е силенъ, който рита, който скача? Той самъ носи милъ погледъ за себе си. Ами благата дума за кого е? — Сжщото нѣщо — за слабитѣ.

Тогава ще спазвате правилото: щомъ нѣкой пжтъ се спънете, ще си кажете: свѣтлина ми трѣбва! Щомъ сърцето ви не може да обича, ще си кажете: топлина ми трѣбва! Щомъ почнете да боледувате, ще си кажете: чистота ми трѣбва! Дойде ли чистотата, човѣкъ ще има всѣкога здраве. Дойде ли умътъ, човѣкъ всѣкога ще има свѣтлина. Дойде ли любовта, топлина човѣкъ всѣкога ще има. Дойде ли чистотата, здраве човѣкъ всѣкога ще има. И тѣй, търсете свѣтлина, търсете топлина, търсете чистота, понеже тѣ сж понятни за васъ — ще вървите отъ видимото къмъ невидимото. Знание безъ свѣтлина, остава неразбрано. Чувства безъ топлина, оставатъ не-

разбрани. И здраве безъ чистота е непостижимо. Дойде ли до тѣлото, турете чистота. Чисти, чисти трѣбва да бждете! Послѣ, искате да знаете, дали сте чисти. Повикайте единъ вашъ приятелъ и му кажете: я ме помириши, мириша ли на лошо? Щомъ миришешъ, ще отидешъ пакъ да се молишъ. Ще се молишъ, ще се молишъ на Бога и слѣдъ това пакъ ще попиташъ: сега мириша ли хубаво? Докато не миришешъ хубаво, не си чистъ. Това е правило. Тѣлата на нѣкои хора миришатъ на лошо. Чистота трѣбва! Подъ чистота азъ не разбирамъ тази физическа, външна чистота, но всѣка една клѣтка у васъ да бжде чиста и външно, и вжтрѣшно. Тази обща чистота на клѣткитѣ е чистота и на цѣлото тѣло. Затова, като се обърнемъ къмъ Бога, ще се помолимъ, ще пожелаемъ, щото всички тѣзи живи душички у насъ да бждатъ чисти, да се радватъ. Щомъ тѣ сж чисти и се радватъ, и ние ще се радваме. Щочъ тѣ скърбятъ, и ние ще скърбимъ. Затова, къмъ всички трѣбва да бждемъ внимателни.

Сега, като отидете въ кѣщи, напишете си слѣдното нѣщо: Свѣтлина за ума, топлина за сърцето и душата, чистота за тѣлото и клѣткитѣ. Гледайте да прилагате тия правила. Тѣзи работи се забравятъ, защото вие не ги повтаряте, а се занимавате съ обикновени работи. Обикновенитѣ работи пъкъ ни се налагатъ всѣки день.

Най-първо хората сж идеалисти, но по-слѣ, като станатъ на 30-40-50 годишна възраст, започватъ да ставатъ материалисти, започватъ да събиратъ пари за стари години и казватъ: какъ ще прѣкараме старитѣ години? Казвамъ: не се знае, колко години ще изкарате. Не се знае, като съберешъ тия пари, дали ще ги употребѣишъ за тия години. Въпросъ е това. Не е въпросътъ, обаче, да бждешъ немарливъ. Питамъ ви: ако вашето сърце е богато съ топлина, нѣма ли да имате сръдства? Щомъ имате топлина, вие сте богатъ. Щомъ имате свѣтлина, вие сте богатъ. Щомъ имате чистота, вие пакъ сте богатъ. Но какво бихте казали, ако ви кажа, че мога слѣдъ като си концентрирамъ ума къмъ нѣкое мѣсто на земята, отъ това мѣсто да изкопая златни монети? Ще кажете: възможно ли е да излѣзатъ отъ земята тия монети? Ще излѣзатъ и оттатъкъ ще мине. Това зависи отъ закона на ума. Хората слизатъ долу въ земята и отъ тамъ копаятъ пари. Нѣкой казва: дали е възможно това? — Възможно е. Нѣкой може да се съмнѣва, дали може да изкопае пари съ мисълта си, или не. Азъ мога да мисля за това, но дали ще стане, то е другъ въпросъ. Зная, че туй, за което мисля, може да стане, има възможности. Сега, за примѣръ, азъ казвамъ, че тукъ, долу въ земята, има една жилка злато. Казвате: възможно ли е? — Възможно е. Е, какъ ще провѣримъ? — Ще разкопаемъ. Това сж

възможности, вѣроятности въ живота. Затова, споредъ закона на вѣроятноститѣ, не подпушвайте ума си. Споредъ закона на ума си ще кажете: азъ ще бжда чистъ. Чистъ мога да бжда — нищо повече. Нѣкой казва: човѣкъ не може да бжде чистъ, условията на физическия животъ не позволяватъ — и ми доказва това. Не, не ми доказвай, азъ зная, че мога да бжда чистъ. Пъкъ можемъ да бждемъ и разумни. Ама ти не можешъ да бждешъ като „еди-кой си“ писателъ! Ами че този „еди-кой си“ писателъ не бѣше отъ много умнитѣ. Чудна работа! Този писателъ е единъ абаджия, направилъ е едни много хубави гащи. Че какво отъ това? Той е майсторъ само въ своя занаятъ. Подъ думата „разуменъ“ човѣкъ, ние разбираме друго нѣщо, не разбираме да напише нѣкоя книга, не разбираме да изсвири нѣкое парче, друго нѣщо се изисква отъ разумния човѣкъ. Това, да напишешъ една книга, да изсвиришъ едно парче, то е изкуство.

Двама пжтници пжтуватъ. Идва първиятъ до една малка рѣчица и казва: защо на тази малка рѣка не сж направили единъ мостъ? Но, се отдалечава, затичва се и прѣскача рѣката. Казва си е, така е, като нѣма мостъ, трѣбва да прѣскоча — и си заминава. Идва вториятъ, вижда, че нѣма мостъ, но намира наблизо една греда, туря я прѣзъ рѣката и минава по нея. Кой отъ двамата е по-уменъ, който прѣскача рѣката, или който я

минава прѣзъ гредата? Добрѣ, вие дойдете при нѣкоя рѣка, т. е. при нѣкой човѣкъ. Този човѣкъ е рѣката сега — и си вървите. Какво трѣбва да направите? Може да го прѣскачите. И то е хубаво, но може да турите греда и да минете по нея. Значи, да намѣришъ гредата, това вече е качество на ума. Онзи, който туря гредата вмѣсто мостъ, той не пита, защо не турятъ мостъ, ами поставя гредата и минава по нея. Той казва: азъ, който разбирамъ законитѣ, ще туря гредата и ще мина по нея. Това е разумниятъ човѣкъ.

Други двама пжтници пжтуватъ. По пжтя срѣщатъ едного, на когото колата се счупила. Единиятъ казва: ела у дома, азъ имамъ синъ, който е свършилъ дърводѣлство, той ще ти я направи. Дава си адреса и заминава. Вториятъ, като минава, вижда счупената кола на селянина, доближава се и му я направя. Питамъ сега: кой отъ двамата е по-уменъ?—Вториятъ.

Трети примѣръ. Вие срѣщате единъ бѣденъ, нещастенъ човѣкъ и му казвате: въ Америка, въ една отъ библиотекитѣ на Вашингтонъ, има една много хубава книга. Като я прочетете, ще научите много хубави работи. Дава му адреса на книгата и си заминава. Другъ пжтникъ срѣща сжщия човѣкъ и му казва: ти, като умрешъ, ще отидешъ на небето, и тамъ, отъ ангелитѣ ще научишъ много нѣща. Третиятъ пжтникъ, обаче, самъ намира този човѣкъ и не го праща въ Америка, въ Вашингтонъ, както първиятъ, нито на небето, както вториятъ, а понеже го вижда,

че е гладенъ, босъ, нѣма дѣ да спи, казва му: ела съ мене! Завежда го у дома си, нахранва го, дава му здрави обуца, чисто легло и слѣдъ това го изпраща да си отиде. Питамъ: кой е най-умниятъ? — Третиятъ. Постѣпкага на другитѣ двама не е лоша, но не е и отъ най-разумнитѣ. Въ дадения случай, като говоримъ за разумни нѣща въ приложението, ние разбираме тия, които задоволяватъ необходимитѣ нужди въ живота ни. Този е уменъ човѣкъ, който задоволява необходимитѣ, сжществениитѣ нужди на нашия животъ.

Сега, да ви прѣдставя друго противорѣчие: двама пѣтници-туристи пѣтуватъ. И двамата рѣшили да правятъ добро. Единиятъ минава покрай кръчма, вижда единъ човѣкъ седи прѣдъ кръчмата и му казва: „ела вжтрѣ“. Влиза съ него заедно и казва на кръчмаря: дай половинъ килце вино! Почерпва го, запознаватъ се и си заминава. Идва вториятъ пѣтникъ. Минава покрай кръчмата, вижда сжщо така единъ човѣкъ седи прѣдъ кръчмата и му казва: „приятелю, ела съ мене“. Завежда го на гостилницата и го нахранва. Питамъ: кой е по-уменъ? — Вториятъ. Защо? Защото благото на храната трае по-дълго врѣме. Туй благо, което трае, което продължава у човѣка по-дълго врѣме, е добро. Туй благо, което е кратковрѣменно, не е добро, не носи сила за човѣка.

7. Гимнастически упражнения.

Петъкъ.
5 ч. с.

28 августъ.

Утринна молитва.

1. Въ начало бѣ Слово.
2. Отче нашъ.
3. 91 Псаломъ.
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Добрата молитва.

Лозинка за деня: „И проводи ги да проповѣдватъ Царството Божие и да изцѣляватъ болни“.

Днесъ ще се стремите да реализирате двѣ думи: Съгласие и Правда.

Четиво за прѣзъ деня: 17 глава отъ Евангелието на Матей; 1 глава отъ Евангелието на Марка; 11 глава отъ Евангелието на Лука; 21 глава отъ Евангелието на Иоана; 56 Псаломъ. Да се прочете и 24 бесѣда: „Въ който градъ влѣзете“.

Запишете си слѣдния стихъ: „Мжд-ростъта, която е отгорѣ, първо е чиста, послѣ мирна, привѣтлива, благопокорна, пълна съ милостъ и добри плодове, безпристрастна и нелицемѣрна. Този стихъ може да се запише на три мѣста: на книга, въ ума и въ сърцето. Сега всѣки отъ васъ да затвори тетрадката си и да повтори стиха. Да прѣ-

ведемъ този стихъ въ първа степенъ. Какъ ще го прѣведете къмъ себе си? Въ Божественя законъ, всѣко нѣщо, което не вземете присърце, считате го общо и казвате: „Мждростъта, която е отгорѣ . . .“ мислите, че тази Мждростъ нѣма нищо общо къмъ васъ, че тя е нѣщо далечно, че е само единъ написанъ стихъ и затова само го цитирате. Въ такъвъ случай вие се намирате въ слѣдното положение. Минавате покрай нѣкоя ваша сестра, съ която не сте запознати и не я поздравлявате, а само я погледнете, да видите, какъвъ е изразътъ ѝ, и си заминавате. Когато минѣте покрай нѣкоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ржцѣ, разговаряте се, казвате: ела съ мене дома! Отъ дълго врѣме те очаквахъ! Така е и съ братята. Когато човѣкъ изказва този стихъ и го почувствува близъкъ въ душата си, той ще го покани у дома си. Този стихъ е живъ, ще ви дойде на гости.

Често запитвате, какъ можете да бждете чисти. Вие търсите единъ начинъ да бждете чисти. Значи, ще намѣришъ Мждростъта, която е отгорѣ, и Тя ще внесе чистота. Послѣ, искашъ да бждешъ миренъ човѣкъ. Мждростъта сжщо ще внесе това качество въ тебъ, да бждешъ миренъ. Тя ще внесе мира. Послѣ, ти си непривѣтливъ. Нѣкоя сестра си дига ржката насамъ-натамъ, не е привѣтлива. Като дойде Мждростъта, Тя ще внесе привѣтливостъ. Не си благопокоренъ. Мж-

Дръстътъ ще внесе тази благопокорностъ.
 Милосърдието ти е слабо. Мъдростътъ, като
 дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове.
 На всички ви липсва безпристрастие. Всички
 сте съ страсти. Мъдростътъ ще внесе без-
 пристрастие и нелицемѣрие. Защото въ лю-
 бовта, тъй както се изразява на физическия
 святъ, сжществува най-голѣмото лицемѣрие.
 О нѣзи, които се обичатъ, сж много лице-
 мѣрни. Това е качество на любовта въ първа
 степенъ. Любовта на земята е пълна съ не-
 чистота и лицемѣрие. Първото нѣщо: ти като
 обичашъ, започвашъ да си прѣдставлявашъ,
 че обичашъ повече отъ другитѣ. Като не те
 обича нѣкой, той ще излѣзе прѣдъ тебе не-
 глѣже, почти разпасанъ, гологлавъ, съ раз-
 чурлена глава, неомитъ. Щомъ те обикне,
 той ще се спретне, ще е добръ вчесанъ,
 омитъ. Нали е така? Това е едно хубаво ка-
 чество. И така трѣбва да бжде! Щомъ ви
 разлюбятъ, вие вече нито се чешете, нито се
 обличате, отчайвате се—ставате монаси. Защо?
 Право ли е това? Ами че, ако единъ човѣкъ
 е разлюбилъ, и Господъ ли ви е разлюб-
 билъ? Чудна работа! Ако въ една кжща имате
 хиляда свѣщи и една отъ тѣхъ угасне, ще
 плачете ли за нея? Ако всичкитѣ изгаснатъ
 и остане само една, законътъ е слѣдниятъ:
 всичката енергия на хилядата свѣщи ще
 отиде въ едната свѣщъ. Щомъ остане една
 свѣщъ, значи имаме хилядата свѣщи събрани
 въ една. Хиляда души, на които любовта е

равна на една свѣщъ, прѣдставляватъ голѣма свѣщъ. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Колко? Съ една хилядна отъ голѣмата свѣщъ ли? Не, по-добрѣ всѣки единъ отъ васъ да има хиляда свѣщи отъ Любoвьта

Сега, ако нѣкой ви попита, какъ познавате кога обичате нѣкого, какво ще кажете? Коя е отличителната черта на любовта? Можете ли да ми кажете една отличителна черта? (—Жертвата). Жертвата послѣ дохожда. Съ какво се отличава първото проявление на любовта? Като обикнешъ нѣкого, по какво познавашъ че го обичашъ? (Внимателни сме, ставаме добри, любезни). Вие отивате изведнѣжъ въ духовния свѣтъ. Какъ се проявява любовта тукъ на земята? Всичко, което казвате, е вѣрно. И добри ставаме, и внимателни ставаме, но кое е първото проявление съ което ние съзнаваме, че въ ума ни се събужда нѣщо? Това, че този прѣдметъ привлича нашето внимание, и то е вѣрно. Така е, но кое е първото проявление на любовта? То е толкова малко, всички го правите. Забѣлѣжете, когато едно дѣте мине край една градина, какво прави най-първо? Погледне плода, наведе си главата, послѣ пакъ погледне нагорѣ. Дѣтето обръща внимание на прѣдмета, изслѣдва го, гледа го, наведе глава надолу и послѣ пакъ гледа нагорѣ. Сжщиятъ законъ е и когато обичашъ нѣкого. Ти го поглеждашъ, все го поглеждашъ.

Ще ви приведа единъ малкъ примѣръ,

да видите, какво нѣщо е любовта, какъвъ образъ иматъ човѣшкитѣ чувства, човѣшкитѣ прояви. Вие не взимайте това обяснение въ отрицателенъ смисълъ, да мислите, че всичко онова, което човѣкъ проявява, е глупаво. Не, то е проявление на любовта. Какъ се проявява човѣкъ въ любовта? Единъ младъ момъкъ, млѣкаръ, вика изъ улицитѣ: „Млѣко, млѣко!“ Върви той изъ пѣтя си. Обаче, единъ день вижда, че една млада мома излиза отъ една врата. Той я поглежда, наведе надолу глава, пакъ я поглежда, пакъ наведе глава — силно впечатление му прави. На другата сутринъ, като донася млѣкото, минава прѣзъ сжщата улица, спира се прѣдъ вратата на момата, застоява се тамъ и извиква: „Млѣко!“ — но гласътъ му става мекичъкъ, озърта се, дано се отвори вратата. Отваря се вратата, и тя излиза. Той е много внимателенъ и като налива млѣкото, прѣлѣе. На другитѣ оставя единъ прѣстъ празно, а като налива на нея, прѣлива. Тя казва: „Много е, много“. — А, не е, не е много. Всѣка сутринъ, като наближи вратата, вика: „Млѣко, млѣко!“ Приятно му става. Като отива при тая врата, вдъхновява се. И като отмине, обръща се назадъ, усмихва се. Тѣй млѣкото лесно върви. Че туй е хубавото въ живота! Да извадимъ сега закона. Сжщото нѣщо е и когато обичашъ Бога. Като отивашъ при Господа, трѣбва да ти е радостно. Цѣль день ще викашъ. Отивашъ ли при Господа, млѣкото лесно се про-

дава. Вие нѣкой пжтъ осакатявате най-благороднитѣ си чувства. Дошла любовъта, но вие казвате: азъ съмъ човѣкъ на 40 — 45 години, и да се влюбвамъ! То е глупава работа! Ами кое е умното? Азъ имамъ да се занимавамъ съ философски работи. Съ тази работа не се занимавамъ. Любовъта, това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можемъ да свършимъ; тя е едно чувство, което прониква дълбоко въ душата и се проявява навънъ. То струва милиони. Слѣдъ като заминешъ за другия свѣтъ, това чувство и тамъ ще те послѣдва. Тя сжществува съ хиляди години. Другитѣ работи сж врѣменни, прѣходни. Единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, колкото и да го обичашъ, нѣма да дойде въ другия свѣтъ съ тебе. Паритѣ нѣма да дойдатъ съ тебе; дрехитѣ нѣма да дойдатъ съ тебе. Но едно хубаво, едно нѣжно чувство, като го повикашъ, ще дойде съ тебе. Въ това отношение, именно, вие трѣбва да бждете като дѣцата, да се не срамувате. Нѣкой пжтъ се срамувате отъ вашитѣ чувства, криете се да не ви познаятъ хората, че Любовъта е почнала да се проявява у васъ. Щомъ Любовъта те напусне, ти вече мязашъ на единъ варосанъ гробъ, мъртавъ човѣкъ си. Такъвъ човѣкъ изглежда като дърво. Всички ще се стремятъ да имате за Любовъта най-възвишеното чувство. Когато дойде Любовъта, въ насъ започватъ да се проявяватъ редъ чувства отъ положителенъ и отрицателенъ ха-

рактеръ. Ние ставаме настойчиви, възискателни, но всичко това се дължи на неправилното проявление на чувствата въ насъ. Най-първо, чувствата трѣбва да ви радватъ. Щомъ проникне това Божествено чувство въ васъ, вие съ радостъ ще го подхранвате въ себе си.

И тъй, първото нѣщо, което дѣтето проявява при любовта е, че като минава по пжтя, дѣто е плодътъ, изпраща милъ погледъ къмъ него. Второто нѣщо, което дѣтето проявява въ любовта си: то иска да работи — крои си единъ планъ, по кой начинъ да снесе този плодъ отгорѣ, какъ да го достигне. То може да го снесе по правилень, или неправиленъ начинъ. Прѣдставете си, че господарътъ на това дърво всѣка сутринъ седи тамъ и пази. Дѣтето погледне къмъ плода нагорѣ, погледне къмъ господаря и си заминава. Вториятъ день пакъ сжщото. Казва този господаръ нѣма ли да се махне? Едно прѣпятствие е той. У дѣтето има едно желание: всички мжчноти, които му прѣпятствуватъ, да се махнатъ. То гледа, какъ да се махне този господаръ. Този господаръ трѣбва да бжде много внимателень. Тои, като види, че това дѣте гледа къмъ дървото, нека го повика, нека му се усмихне малко и да му даде плода. Тогава дѣтето нѣма да иска господарътъ да се махне, но ще каже: и плодътъ е хубавъ, и господарътъ е добъръ. Не се стремете да достигнете вашитѣ желания изведнѣжъ. Когато едно желание е силно у

васъ, дайте му мѣсто, понеже силнитѣ желанія, неизпълненигѣ желанія даватъ потикъ, енергия за работа. Щомъ се постигне едно желание, дѣятелността се спира. Гладенъ си, не бързай да се наядешъ изведнѣжъ. Защо? Защото гладътъ продължава живота. Оставай всѣкога гладенъ! Каквито желанія и да имашъ, не ги реализирай изведнѣжъ, нека мине малко врѣме. Тѣй че, не спирайте желаніята си, но нека тия желанія да се разширяватъ, разширяватъ, докато се развиятъ.

Да допуснемъ че у васъ се развива гнѣвътъ. Гнѣвътъ не е лошо нѣщо, но не го оставяйте изведнѣжъ да се прояви. И тукъ дѣйствува сщиятъ законъ. Нека те разширява гнѣвътъ, нека те напрѣга, но ти го дръжъ день, два, три. Той не трѣбва да се махне изведнѣжъ. Пъкъ вие, изведнѣжъ искате да го изхвърлите навънъ и нему става жалко. Дръжте го день, два, три, петъ, десетъ да работи въ васъ. Не е разумно да го изхвърлите изведнѣжъ навънъ. Изхвърлите ли го, той като замине, казва: много скоро ми дадоха пжтя. И знаете ли, колко е отмѣстителенъ гнѣвътъ? Ти се разгнѣвишъ, набиешъ нѣкого, изпратишъ го навънъ, но дойде дяволътъ, даде заявление противъ тебе и веднага те турятъ въ затвора. Защо? Защото си изпратилъ гнѣва прѣждеврѣменно. Казватъ: недѣй се гнѣви! Гнѣви се, но не изпращай гнѣва си навънъ. Какъ ви се вижда тази философия?

Послѣ, дойде съмнѣнието, съмнѣвашъ се въ нѣщо. Не изпращай съмнѣнието навънъ. Дръжъ го, нека те човърка. А ти ще почнешъ да мислишъ, какъ да се освободишъ отъ съмнѣнието. Нека седи съмнѣнието въ тебе мѣсецъ, два, три, накарай го да работи.

Това сж отрицателнитѣ страни на живота. Вие, като ученици, разумно трѣбва да разглеждате всички прояви на живота. Запримѣръ, нѣкой пжтъ вие плачете. Какво трѣбва да правите тогава? Азъ бихъ желалъ всички да имате по едно малко шишенце и да събирате въ него сълзитѣ си. Вие казвате, че вашитѣ сълзи били много свещени, а ги оставяте да падатъ на земята, да се цапатъ. Колцина отъ васъ имате такива шишенца за сълзи? Ако тѣ сж най-свещенитѣ нѣща, какъ оставяте тия свещени нѣща да падатъ по земята? Имате ли поне малко памучецъ за тия сълзи? По-практично е да си служите съ памукъ, но той ще бжде особенъ памукъ. Ще го напоишъ съ сълзитѣ си и ще го дигнешъ нѣкъждѣ. Пъкъ когато заплаче нѣкой вашъ приятелъ, когото обичате, съберете сълзитѣ му въ едно шишенце! Вижте, колко е неделикатно човѣшкото сърце! Вие говорите за любовъ, но вашето сърце не е тъй нѣжно. Вие не сте още нѣжни. Запримѣръ, азъ ви чувствавамъ, седите тукъ, но вие сте чужди единъ за другъ, не можете да видите нѣщо красиво помежду си. За да видите красивото въ човѣка, Богъ трѣбва

да влѣзе въ него. Какъ ще видишъ красота? Божията свѣтлина трѣбва да осѣѣти душата на този човѣкъ, та да видишъ, че и у него има хубави работи. Щомъ дойде Божественото въ него, тогава и ти ще видишъ доброто. Щомъ го обикнешъ, и Божествената свѣтлина дойде въ него, той ще стане уменъ. Не го ли обикнешъ, не е уменъ, нѣма красота въ този човѣкъ.

Сега, азъ ви давамъ единъ методъ, по който да работите тази година. Слѣдъ като сте се молили, не бързайте да отидете на работа, но седнете малко, както азъ сега седя, и размишлявайте върху практическото приложение на молитвата. Може да сте адвокатъ, търговецъ, докторъ, или какъвто и да е — помислете, какво може да направите този день. Ако бързашъ, може да спечелишъ 1000 лева повече, но то не е толкова важно. Направилъ ли едно добро, това добро е повече отъ хиляда лева. Слѣдъ молитвата си ще се спрете да поразмишлявате малко, ще разгледате сърцето си, ще разгледате ума си и ще видите, какво ви недостига. Много работи ви недостигатъ, но ще се обърнете къмъ Бога, къмъ Любовта. Едно отъ качества на Любовта е слѣдното: когото погледне Любовта, възкресява го. Любовта, като погледне мъртвия, оживѣва го. И тъй, първото нѣщо: Любовъ, която не възкресява, не е любовъ. Възкресението е най-силното качество на Любовта. Искате ли да знаете, какво нѣщо

е Любовта, слѣдете, дали тя възкресява. Мъртавъ си, но погледне ли те Любовта, ти възкръсвашъ. Като дойде свѣтлината на Любовта, всичко се осмисля

Допуснете сега, че вие обиквате нѣкого. Ще ви прѣдставя, отъ мое гледище, каква е тази обичъ. Прѣдставете си, че азъ живѣя въ единъ палатъ съ хиляда прозорци, прѣзъ които мога да виждамъ слънцето. Тия прозорци иматъ всевъзможни цвѣтове: бѣли, синички, червени, зелени, какви ли не цвѣтове. Нѣкой пжтъ азъ поглѣждамъ слънцето прѣзъ единъ отъ тия прозорци и му се радвамъ. Ако се затвори този прозорецъ, ще ми стане мжно, но имамъ още толкова много прозорци, прѣзъ които мога да гледамъ слънцето. Ако се затворятъ всичкитѣ прозорци, ще ми стане ли мжно? Това нѣщо ще бже ли нещастие заради мене? — Нещастие е. Ще ми стане малко мжно. Ами ако излѣза изъ палата навънъ, ще ми прѣчи ли нѣщо да гледамъ слънцето? Като излѣза вънъ, трѣбватъ ли ми прозорци? Докато сме на земята, ние имаме нужда отъ прозорци — ще гледаме Бога все прѣзъ хората. Но, като излѣземъ извънъ физическия свѣтъ, нѣмаме нужда отъ прозорци. Докато си въ този палатъ, ще пазишъ прозорцитѣ си, прахъ да не пада по тѣхъ, чисти да сж. Ако се набере много прахъ, нищо нѣма да виждашъ. Прѣдставете си сега друго-яче работата. Допуснете, че тия прозорци сж живи. По какво се познава,

че сж живи? Като погледнешъ слънцето прѣзъ единъ отъ тѣзи прозорци, ако обичашъ този прозорецъ, той става прозраченъ, ясенъ, и ти всичко можешъ да видишъ прѣзъ него. Пъкъ щомъ му се разгнѣвишъ, той става мраченъ, материята му се сгжстява, затваря се той и нищо не можешъ да виждашъ. Затуй, като гледате слънцето, трѣбва да обичате прозореца, прѣзъ който гледате, за да позволява той на свѣтлината да влиза вжтрѣ.

И тъй, качество на Любовьта е, че тя възкресява.

6. Гимнастически упражнения.

Събота.
5 ч. с.

29 августъ.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
3. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: „Блаженъ миротворцитъ, защото синове Божии ще се нарекатъ.“

Днесъ ще имате за четиво: 22 глава отъ Матей; 7 глава отъ Марка; 17 глава отъ Лука; 1 глава отъ Иоана и 25 бесѣда: „Ржката съблазнява“.

Сега у всички хора има склонность да обезличаватъ смисленото въ природата. Туй обезличаване произтича отъ стремежа да съкратятъ врѣмето, защото всички бързатъ. Изобщо, всички имате желание да съкратите онзи интервалъ, който природата е опрѣдѣлила. Запримѣрь, вземете дишането, то е бавенъ процесъ, който става ритмично. Колко вдишвания прави човѣкъ въ една минута? Отъ толкова врѣме вие дишате, не знаете ли, колко вдишвания правите въ минутата? — Срѣдно около 20 вдишвания. Понѣкога могатъ да се правятъ по-малко, а понѣкога повече вдишвания. Щомъ човѣкъ започне да диша по-бързо, въ бѣлитъ му дробове има вече нѣкаква аномалность. Бързото дишане

показва аномалност. То не позволява да става правилна обмяна на въздуха въ организма, не става пълно окисляване, и вследствие на това въздухът не може да свърши работата си. Всички охтичави хора дишат бързо. Значи, дишането трябва да бжде ритмично. Човъкът може да мисли бързо, да прави много бързи заключения за нещата, без да ги изследва правилно. Въ нормално развития човък мисълта е трезва, той не бърза. Всяка мисъл, която е права, е съгласна съ законите на правилното дишане. Според правилата на разумната природа, нещата не могат да бждат едновременно прави и криви. Една линия може да бжде права, или крива. Отъ правите и кривите линии се образуватъ счупените линии.

Сега запомнимъ, когато се движите, какъ си махате краката? Вие не можете да вървите по една крива линия. Вие трябва да движите краката си право напредъ. Започнете ли да образувате съ краката си крива линия, вие сте аномални. Такъвъ човъкъ има нещо аномално въ устройството на мозъка си, което нарушава равновесието му. Когато започнете да ставате нетърпеливи, когато започнете да бързате въ вашите заключения, когато започнете да ставате подозрителни и тъмъ подобни, на всички тия състояния съответствуватъ известни външни движения. Когато човъкът става нетърпеливъ, започва да се чеше, да си чопли ноктите, да си рови

косата, да си вдига и слага ржцѣтъ и т. н. Ако иска да си въздѣйствува, трѣбва да си концентрира всичкитѣ удове чрѣзъ силата на волята. Ето защо е нужно самовѣзпитанieto. Ако човѣкъ не може да концентрира удоветѣ си, външната природа не го познава. Той не може да бжде въ съгласие съ нея. Защо? Защото всѣки твой удѣ е въ връзка съ нейнитѣ удове. Щомъ твоитѣ крака не се движатъ въ хармония съ нейнитѣ, веднага ще се роди дисхармония. Сега ще кажете: Господъ ще отрави всичкитѣ работи. 'Чо имайте прѣдъ видъ, че на Господъ, Който е създалъ физическия свѣтъ, всичкитѣ Му дѣйствия, всичкитѣ Му движения сж хармонични. Нѣма никаква дисхармония въ каквото и да е Божие дѣйствие — нито въ Неговитѣ думи, нито въ Неговитѣ мисли, нито въ Неговитѣ чувства. Питамъ тогава: ако всички Божии движения и въ третѣ свѣта на природата сж ритмични, отъ дѣ произтича дисхармонията въ вашитѣ движения? Я ми кажете, коя е причината? Причината не е въ Бога. Причината е, че вие искате да станете божества -- нищо повече. Вие сте се откъснали отъ Бога; вие искате да Го замѣстите; вие искате да упраздявате цѣлия свѣтъ, той да ходи по възвата мѣрка. Това е вашето безумие, това е безумието и на всички духове. Всички имате тази мечта, да станете божества, да дѣйствувате, както Богъ дѣйствува. Хубаво, щомъ искате да станете нѣкакво божество, дѣйству-

вайте хармонично, както Богъ дѣйствува, а щомъ не дѣйствувате както Бога, Той ще ви прѣпятствува. Защо? — Природата нѣма да спре пжтя си прѣдъ тебе. Ако ти искашъ да извадишъ релситѣ ѝ, да развалишъ пжтищата ѝ, нѣма да успѣешъ, защото тя си има свои агенти. Сега вие ме слушате, азъ толкова пжти съмъ ви говорилъ това, но кога дойде да изразите вашия животъ, азъ ви виждамъ, вие сте пакъ старитѣ български глави. По-упоритѣ и по-своенравенъ човѣкъ отъ българина нѣма! Затова Господъ му е далъ такава малка държава, която мяза на одрана, разпъната волска кожа, безъ никаква форма. Ако вземете Гърция, тя мяза на сърце. Земята имъ има сърцевидна форма. Тя е оформена. А земята на българина на какво мяза? Сега вие имате голѣмо мнѣние за себе си. Не, така не може, не си правете илюзии. Една отъ чертитѣ на българина е, че той започва много добрѣ, но най-послѣ сборътъ се свършва съ бой. Туй съмъ го наблюдавалъ. Българитѣ, като се събератъ, ще се напиятъ, ще се набиятъ и ще се разпрѣснатъ. Вие ще кажете, че нѣмате нищо общо съ това. Добрѣ, нека е така, но това, което съмъ забѣлѣзалъ, то е, че въ всички духовни движения въ България все има ританици за първенство. Нѣкои хора иматъ особено духовно схващане върху нѣщата. Че въ какво седи особеното духовно схващане? Нека има съревнование, но въ какво? — Въ Любовта.

Покажи, че седишъ по-горѣ отъ другитѣ въ Любовта, въ Мъдростѣта, въ Истината, въ Правдата, въ Добродѣтелята, въ милосърдието и т. н. Въ хубавитѣ, въ великитѣ работи трѣбва да се различаваме! Нѣкой казва: азъ се различавамъ отъ другитѣ. Добрѣ, азъ бихъ желалъ въ това именно да се различава. Когато се различаватъ хората? Ако хората се различаватъ по нехармоничнитѣ си прояви, това не е сжществено различие. Запримѣръ, нѣкой се гнѣви, казва: „Ти трѣбва да знаешъ, че азъ се гнѣвя много“. Че това не е голѣмо изкуство! Животнитѣ се гнѣвятъ много повече, отколкото хората. Хвани едно куче за опашката, всѣкога можешъ да го разгнѣвишъ. Хвани една пчела, една оса, и тя се гнѣви. И най-малкитѣ животни, и най-малкитѣ бубулечки се гнѣвятъ. Навсѣкждѣ има гнѣвъ. Що е гнѣвътъ? — Неурегулирана енергия. Когато желанията у човѣка сж неурегулирани, ражда се гнѣвътъ. Отнемете хлѣба на нѣкое дѣте, и то ще се разгнѣви. Отнемете костѣта отъ устата на едно куче, и то ще се разгнѣви. Идете при кошера на нѣкои пчели и се постарайте да имъ вземете меда, и тѣ ще се разгнѣвятъ. Значи, когато искашъ да отнемешъ нѣщо отъ нѣкого, той се гнѣви. Нѣкой казва: азъ се гнѣвя. Значи, ти си отъ тѣзи, които защищаватъ своето право — нищо повече! Тогава казвамъ: турете около себе си една диамантна стѣна, та онѣзи, които искатъ да взематъ вашето благо, да не успѣятъ.

Христосъ казва: „Нищо не трѣбва да имате; или, ако имате, така трѣбва да го оградите, че никой да не може да го вземе“. Сега, не е въпросътъ да се гнѣвимъ, или да не се гнѣвимъ. Гнѣвътъ не е нищо друго, освѣнъ неправилно употребена енергия. Като знаете това, ще трѣбва правилно да я урегулирате. Тази енергия нека си съществува.

Днесъ ще ви държа послѣдната беседа отъ събора. Тия нѣща ви говоря въ връзка съ вашия животъ, съ вашитѣ вътрѣшни изживѣвания. Вие трѣбва да бждете вътрѣшно хармонично развити, ако искате да се развивате съобразно природнитѣ правила и закони: да се развивате правилно умствено, духовно и физически. Тия нѣща ви сж необходими за придобиване на сила. Ако умътъ въ човѣка не се развива правилно, ако сърцето въ човѣка не се развива правилно, ако неговата воля не се развива правилно, той не ще бжде нормаленъ човѣкъ въ пълната смисълъ на думата, той ще бжде аномаленъ човѣкъ. Тия три нѣща сж необходими.

Сега, какво бѣше прѣдзначението на петото гимнастическо упражнение? — За придобиване на търпѣние. Ами четвъртото упражнение, коситбата, за какво бѣше? Тѣй както го правите, вие изведнѣжъ отсичате. Тѣй, бързо отсича българинътъ. Това е характерно за него. Вие сте така бързи и въ пѣснитѣ. Никога не бързайте! Съ бързана работа не става. Въ пѣснитѣ бързате, въ упражненията

бързате, въ духовния животъ бързате и въ умирането бързате. Тъй като бързате, всичко лесно ще се свърши. Знайте, че въ живота не трѣбва да се бърза. Всичкитѣ нѣща трѣбва да се направятъ хубаво и на точно опредѣленото за тѣхъ врѣме. Запримѣрь, дойдатъ ви нѣкой пжтъ страдания. Не бързайте да се освободите отъ страданията! Научете урока си отъ тѣхъ. Често вие бързате, защото имате излишѣкъ отъ енергия. Направете нѣкакво ритмично движение, което да трансформира тази енергия.

За какво бѣха първото и второто гимнастически упражнения? Имаше дадени бѣлѣжки по тѣхъ. Прѣгледайте тия бѣлѣжки. Сега мнозина казватъ: безъ това може, безъ онова може. Да, човѣкъ може безъ всичко, но като може безъ всичко, най-послѣ умира. Упражнения не ни трѣбватъ, ядене не ни трѣбва, дишане не ни трѣбва, чувствуване не ни трѣбва, това не ни трѣбва, оноза не ни трѣбва и най-послѣ, какво ще остане отъ насъ? Не, ще започнемъ съ всичко разумно: разумни движения трѣбватъ, разумна мисль трѣбва, разумни чувствувания трѣбватъ — всичкитѣ нѣща трѣбва да бждатъ такива, каквито сж въ разумната природа. Ще я слушаме! Ние не сме дошли да даваме съвѣти на Бога. Вие искате да му давате съвѣти. Не може! Нѣкой пжтъ може да си дадемъ мнѣнието, Богъ ще ни изслуша, ще ни обясни, дали сме прави,

или не, но да даваме съвѣтъ на Бога, не е позволено!

Сега, моята цѣль не е да ви правя забѣлѣжки, но ви обръщамъ внимание на факта, че между насъ и живата природа всѣкога трѣбва да има съгласие. Станете ли сутринъ, между васъ и живата природа трѣбва да има съгласие. Туй трѣбва да бжде за васъ единъ основенъ законъ. Запримѣрь, като станете сутринъ и не ви върви въ работата, не сте разположени духомъ, какво трѣбва да направите? — Първата работа, която ви прѣдстои, е да възстановите съгласието между васъ и живата природа. Да бждете свързани съ живата природа — това е идеята, която трѣбва да възкрѣсне въ ума ви.

Първо упражнение: изнесете ржцѣтъ на страни и дѣсния кракъ надѣсно. Съберете ржцѣтъ си и поставете дѣсния кракъ при лѣвия! Като правите това упражнение, изговорете слѣдната формула: азъ мога и съ ума си да върша моитѣ работи въ съгласие съ живата природа.

Послѣ, изнесете ржцѣтъ на страни и лѣвия кракъ налѣво. Приберете ржцѣтъ си, и поставете лѣвия кракъ при дѣсния. Като правите това упражнение, изговорете слѣдната формула: азъ мога и съ сърцето си да върша моитѣ работи въ съгласие съ живата природа. Значи, азъ мога и съ сърцето си, и съ ума си да върша

разумна работа. Ще направите тия упражнения три пжти съ лѣвия кракъ и три пжти съ дѣсния. Ако имашъ нѣкаква дисхармония въ себе си, ще направишъ упражнението ту съ лѣвия, ту съ дѣсния си кракъ и при движението ще произнесешъ формулата: свѣтлина въ ума (съ дѣсния кракъ); топлина въ сърцето (съ лѣвия кракъ). Когато произнесете думата „свѣтлина“, подразбирайте „хармония“, за да може да се тонирате.

Второ упражнение: поставете ржцѣтъ си на прѣдъ, съ дланитѣ нагорѣ. Започнете да концентрирате ума си и свивайте прѣститѣ на ржцѣтъ си, като свивате и ржцѣтъ си до рамѣнѣтъ, като че дигате нѣкаква тѣжестъ. Послѣ бавно протягане ржцѣтъ на прѣдъ и отваряне на прѣститѣ. Когато свивате ржцѣтъ си, ще вдишвате дълбоко въздухъ; като протягате ржцѣтъ си на прѣдъ, ще издишвате.

Тѣзи упражнения сж прости, но сж много ефикасни. Тѣ сж за тонирание. Азъ зная, какъ ще правите упражненията сутринъ — ще бързате. Не, като правите упражненията, ще си прѣдставяте, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа — приемате енергия отъ природата. Ржцѣтъ сж силови линии, по които протича живата енергия. Щомъ вѣрвашъ, ти свързвашъ ржката си съ живата природа, и по всѣки прѣстъ протича тази жива енергия. Ако не вѣрвашъ, нищо нѣма да дойде. Щомъ туришъ волята

си въ дѣйствие, веднага тия токове ще потекатъ, ще потече тази енергия. Като се свържешъ съ Бога, Богъ ще подѣйствува да потече тази енергия. Кажешъ ли: нѣма какво да си махамъ ржцѣтъ — нищо нѣма да получишъ. Какъ ще се съобщавашъ съ Бога, съ живата природа, щомъ не вѣрвашъ? Защо ти е далъ Богъ ржцѣ на физическото поле? Какво означаватъ ржцѣтъ въ духовния свѣтъ? — Въ духовно отношение, лѣвата ржка означава страданията; дѣсната ржка — радоститѣ. Слѣдователно, ржцѣтъ — това сж скърбитѣ и радоститѣ, това сж двѣтъ ржцѣ на сърцето. Вие казвате: безъ скръбъ не може ли? — Може както може и безъ лѣвата ржка, а само съ дѣсната. Щомъ имате неразположение на духа си, направете опита, приложете упражнението! То е за тониране. Направете упражнението и произнесете формулата: свѣтлина за ума, топлина за сърцето и душата, и чистота за тѣлото и клѣткитѣ! Чистота се изисква отъ всинца ви? Това е цѣла наука! Трѣбва да има тукъ една дъска, за да ви покажа, какъ се събира енергията въ човѣшката глава, но то ще остане за въ бждеще, когато бждете по-готови. Тогава ще се заемемъ съ изучаване набирането енергията въ човѣшкия мозъкъ. Човѣшкиятъ мозъкъ е единъ акумулаторъ, който постоянно е свързанъ съ живата природа. Ето защо, вие трѣбва да държите ума и сърцето си въ съгласие съ живата природа, за да бжде об-

мѣната между васъ и нея правилна. Тогава външнитѣ ви работи, както и умственитѣ и сърдечнитѣ ви работи нѣма да се заплитатъ.

Сега, ние сме дошли на земята да изпълнимъ не волята на хората, а волята на Бога. Туй имайте като правило! Кой каквото върши, то се отнася лично до него, но всички хора трѣбва да вършатъ волята Божия. Въ извършването волята Божия е силата на всинца ви. Доколкото вие извършвате волята Божия, дотолкова азъ опрѣдѣлямъ вашата сила. Доколкото вие сте съгласни съ Божия умъ, дотолкова ще бждете просвѣтени. Доколкото сте въ съгласие съ Божието сърце, дотолкова ще бждете благородни. Това е същественото вътрѣ въ живота. Най-хубавитѣ мисли сж Божиитѣ мисли. Най-хубавитѣ чувства сж Божиитѣ чувства. Най-хубавитѣ постѣпки сж Божиитѣ постѣпки. Тази постѣпка, която считате за най-хубава, знайте, че не е ваша, тя е Божия. Ако азъ извадя единъ наполеонъ отъ джоба си, мой ли е този наполеонъ? Не, той е француски. Той има цѣна, понеже Франция седи задъ него. Ако азъ извадя една английска лира, моя ли е тя? — Не е моя. Тази лира има цѣна, понеже задъ нея седи Англия. Значи, тамъ е силата. Изваждате една книжна банкнота, едно малко парче хартия, което е равностойно на 25 лева. Какво прѣдставлява то? Тази хартия има сила, защото задъ нея седи Англия. Ако

Единъ денъ Англия изчезне, тя нѣма да има цѣна. Та задъ всѣка мисль седи Господъ. Всѣка добра мисль има сила до тогава, докато Богъ е задъ нея. Не е ли Богъ задъ нея, тя не струва нищо. Вие може да си кажете: туй, което Учителътъ сега ни казва, вѣрно ли е? Хубаво, слънцето азъ ли го карамъ да изгрѣва, или то само по себе си изгрѣва? Изгрѣло ли е слънцето, или не? — Изгрѣло е. Добрѣ, ако азъ въ този моментъ ви кажа, че слънцето не е изгрѣло, не е ли изгрѣло дѣйствително? Философитѣ могатъ да кажатъ, че не е изгрѣло, но това вѣрно ли е? Въздухътъ, който е растланъ по небето, и който се движи изъ цѣлото пространство, ние ли го движимъ? Ние казваме, че въздѣйствуваме на природата, но истинското положение е, че природата въздѣйствува върху насъ. Като виждашъ отгорѣ небето, да виждашъ лицето Божие. Като виждашъ, че слънцето е изгрѣло, да знаешъ, че Господъ е запалилъ своя свѣтилникъ, и той свѣти. Тогава излѣзъ, посрѣщни го, благодари, че Господъ е изнесълъ свѣтилника си. Пъкъ като излѣзатъ звѣздитѣ вечерно врѣме, като израстнатъ тия дървета, да знаешъ, че Богъ ги е направилъ само заради тебе. Зарадвай се, че Богъ е направилъ тия работи. И ако Богъ не бѣше посадилъ тия дървета да растатъ, нѣмаше да растатъ. Въ всичко човѣкъ трѣбва да вижда проявлението на Божия прѣстъ. Говори ти нѣкой бла-

го, разумно, считай, че Господъ ти говори. Дойде нѣкой, нахука те. Считай, че дяволъ ти говори. Подъ „дяволъ“ се разбира всѣки изопаченъ човѣкъ. Подъ „дяволъ“ се разбира още и всѣки духъ, който се оплелъ въ материята и не знае, какво говори, забъркалъ работитѣ, плещи налѣво-надѣсно. Значи, всѣкога, когато се отнасятъ съ васъ добрѣ, кажете: Господъ ми говори. Когато не се отнасятъ съ васъ добрѣ, кажете: човѣкътъ ми говори — нищо повече. На човѣка кусуръ нѣма да хващате. Човѣкъ не е като Бога. Богъ е съвършенъ, човѣкъ сега се усъвършенствува. Та, рѣзко ще отличавате тия положения и въ васъ. Недоволенъ си, искашъ да се проявишъ, ще кажешъ: човѣкътъ говори въ менъ! Започвашъ да мислишъ, добрѣ си разположенъ, ще кажешъ: Господъ говори въ менъ!

Така, въ човѣка има двѣ състояния, които трѣбва да съзнаваме и да ги различаваме. Като започнешъ да се сърдишъ, ще кажешъ: човѣкътъ е дошълъ въ мене! Нѣкой казва: кое е онова въ човѣка, което разпознава, че едно негово желание е право? Кое е онова въ човѣка, което разпознава, че едно негово желание не е право? Значи, има нѣщо въ насъ, което опрѣдѣля нашитѣ хармонични и нехармонични постѣпки. Кое е туй, което познава, кога една моя постѣпка е права, или не? — То е разумниятъ Божественъ Духъ, Който живѣе въ насъ и

ни учи. Божествениятъ Духъ казва: „Това, което правишъ, не е право“. Ти, като дѣте, упорствуващъ, но Той казва: „Не е право това, не го прави!“. Когато не Го слушашъ, Той те хваща така, както майката, която нѣкой пжтъ хваща дѣтето си за ухото и го стиска. То вика, хапе я, но тя продължава да го стиска. То чувства болка, вика, но майката е по-силна. Тя казва: „Не хапи, ще слушашъ туй, което ти кажа!“ Ако не слушашъ, ако упорствуващъ, Божиятъ Духъ нѣма да отстъпи. Той е толкова силенъ, че хиляди години ще минатъ, ще те потапя долу, ще те изважда, ще те потапя, ще те изважда и ще каже: „Ще слушашъ ли?“ — Ще слушамъ. „Добрѣ, ще слушашъ хубаво туй, което азъ ти казвамъ. Тѣй ще бжде тази работа!“

И тѣй, щомъ се убѣдите въ този пжтъ, ще го провѣрите на опитъ. Щомъ постѣпите въ съгласие съ Духа, Който ви учи отъжтрѣ, ще дойде миръ, ще дойде свѣтлина, ще бждете свѣжи, бодри и весели, и каквато работа започнете, все на добрѣ ще излѣзе. Дойде ти на умъ да пишешъ, или да орешъ или да копаяшъ — навсѣкждѣ ще успѣешъ.

4. Гимнастически упражнения.

ЗАБѢЛѢЖКА.

При изпълнението на наряда ще имате прѣдъ видъ, че на всѣки е дадено възможността, въ продължение на 52-тѣ недѣли прѣзъ годината да изпълни наряда така, че цѣлата работа, дадена за прѣзъ всѣки единъ день отъ седмицата да бжде изпълнена до завършване на годината. Значи, поради невъзможността въ единъ день да се изпълни цѣлия нарядъ, четивата отъ Евангелието и бесѣдата, опрѣдѣлени за този день, ще се четатъ въ различни понеделници, вторници, срѣди и т. н., когато разполагате съ врѣме и разположение по духъ. Отъ тукъ да подразбирате, че работата, прѣдвидена за единия понеделникъ, включва 52-та понеделника; единиятъ вторникъ — 52-та вторника и т. н.
